

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 9.Pf.20.346/2025/8-II.

A felperes:

A felperes képviselője:

dr. Bieber Ivóna ügyvéd

Az alperes:

Budapesti Rendőr-főkapitányság

Az alperes képviselője:

A per tárgya: személyiségi jogi jogsértés

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 35.P.20.247/2025/7.

A fellebbezést benyújtó fél: alperes

A csatlakozó fellebbezést benyújtó fél: felperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helyben hagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 150.000 (százötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül fizessen meg az államnak 11.200 (tizenegyezer-kétszáz) forint feljegyzett csatlakozó fellebbezési illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára.

Az alperes fellebbezésének illetékét az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

- [1] A felperes keresetében kérte, a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes megsértette a felperes emberi méltóságát és személyes szabadságát azzal a magatartásával, hogy 2023. május 9-én jogalap nélkül átvizsgálta a ruházatát, előállította és zaklatás vétségének elkövetésével gyanúsította meg, majd megsértette a jóhírnevét azzal, hogy 2023. május 15-én valótlanul tájékoztatta Budapest XV. Kerület Önkormányzatának polgármesterét arról, hogy a felperes az önkormányzati lakás lakójaként zaklatás vétségét követte el, és viselkedése negatív hatással van a lakókörnyezetére. Kérte, hogy az alperes magánlevélben kérjen bocsánatot. Összesen 1.000.000 forint sérelemdíj igényét akként jelölte meg, hogy az előállítás és a fogvatartás körülményei miatt 600.000 forintot, a gyanúsítás miatt 100.000 forintot, a jóhírnév sérelme miatt 300.000 forintot kért.
- [2] Keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (2) bekezdésére, 2:43. § b) és d) pontjára, 2:45. § (2) bekezdésére, 2:51. § (1) bekezdés a) és c) pontjára és 2:52. §-ára alapította.
- [3] Az alperes ellenkérelmében a személyi szabadság megsértése körében a kereset jogalapját elismerte és kérte a sérelemdíj összegének mérséklését 100.000 forintra, a felperes emberi méltóság megsértése és jóhírnév megsértése körében előterjesztett keresetének pedig kérte az elutasítását.
- [4] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy magánlevélben kérjen bocsánatot a felperestől azért, mert megsértette az emberi méltóságát és személyes szabadságát azzal a magatartásával, hogy 2023. május 9-én jogalap nélkül átvizsgálta a felperes ruházatát, előállította és zaklatás vétségének elkövetésével gyanúsította meg, valamint megsértette a jóhírnevét azzal, hogy 2023. május 15-én valótlanul tájékoztatta arról Budapest XV. kerület Önkormányzatának polgármesterét, hogy a felperes az önkormányzati lakás lakójaként zaklatás vétségét követte el. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.000.000 forint sérelemdíjat, valamint 630.000 forint perköltséget. A felperes keresetét az ezt meghaladó részében elutasította, és megállapította, hogy a 60.000 forint le nem rótt illetéket az állam viseli. Megállapította, hogy az ítélet a személyi szabadság megsértését megállapító részében, valamint 100.000 forint sérelemdíj erejéig fellebbezésre tekintet nélkül végrehajtható.
- [5] A tényállásban rögzítette, hogy a felperes szomszédjának feljelentése alapján az alperes zaklatás vétsége miatt nyomozást rendelt el 2022. december 8-án. 2023. május 9-én az alperes alkalmazottai megjelentek a felperes lakcímén, ahol a gyermeke és a felesége tartózkodott, majd a felperes értesítését követően a felperes munkahelyén. A felperes egy óvodában végzett kertészeti munkákat, és a felesége telefonhívása alapján a rendőröket várta. Ekkor az alperes alkalmazásában álló rendőrök megállapították a személyazonosságát, átvizsgálták a ruházatát, majd felszólították, hogy a cipőjét is vegye le, azt üsse a földhöz. Ezt követően 14 óra 40 perckor előállították a rendőrkapitányságra, ahol 15 óra 8 perckor elhelyezték az előállító helyiségben, majd 15 óra 42 perctől 16 óra 30 percig kihallgatták, végül 16 óra 45 perckor bocsátották szabadon. Az ekkor közölt gyanúsítással szemben a felperes panasszal élt, amelynek a Budapesti IV. és XV. Kerületi Ügyészség helyt adott. A gyanúsítást követően, de

még a panasz elbírálását megelőzően az alperes alkalmazottja levelet írt Budapest XV. kerület Önkormányzat polgármesterének, amelyben arról tájékoztatta, hogy a szomszéd feljelentése alapján eljárást folytatnak zaklatás vétségének megalapozott gyanúja miatt ismeretlen tettes ellen, az eljárás során beazonosításra került a felperes mint a cselekmény elkövetője, aki szintén önkormányzati lakás lakója. A tájékoztatás értelmében a felperes viselkedése negatív hatással van a lakókörnyezetre, és az átiratot az esetleges további intézkedések megtétele végett küldték meg. A felperes 2023. június 2-án az előállítás jogalapja, időtartama, a ruházat átvizsgálása, valamint a magánlakásban történt intézkedés miatt szintén panasszal élt, amelynek az alperes rendőrkapitánya helyt adott.

- [6] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az alperes a felperes keresetét kisebb részben, a személyes szabadság megsértése mint jogalap és az ezzel összefüggésben felmerült 100.000 forint sérelemdíj erejéig elismerte, erre tekintettel a bíróság e körben az ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 2016 évi. CXXX. törvény (Pp.) 347. § (1) bekezdés a) pontja alapján nem indokolta részletesen.
- [7] Megállapította, azokban az esetekben, amikor a személyiségi jogi jogsértés közhatalmi tevékenységgel áll okozati összefüggésben, akkor a közigazgatási jogkörben okozott kárért fennálló felelősség szabályait szem előtt tartva szükséges vizsgálni a felelősség fennállását. Ez pedig csak akkor állapítható meg, ha a közhatalmi szerv kirívóan súlyos jogalkalmazási tévedést vagy mulasztást követett el. A felperesnek az emberi méltósághoz való joga sérült akkor, amikor a személyi szabadságának korlátozásán túlmenően vele szemben olyan rendőri intézkedést alkalmaztak, amely a megalázó bánásmód tilalmába ütközött. Egyrészt a ruházat átvizsgálása során levetették vele a cipőjét a munkahelye előtt, azt az aszfalthoz kellett ültögetnie, másrészt úgy gyanúsították meg bűncselekmény elkövetésével, hogy a közölt cselekmény alkalmatlan volt a felhozott bűncselekmény megállapítására. A felperessel szemben tanúsított megalázó bánásmódnak több szemtanúja is lehetett, azt láthatták a járókelők és az óvodába járó gyerekek szülei, az előállítása során cipő és zokni nélkül várakozva pedig láthatták a rendőrkapitányságon tartózkodó személyek. Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság megállapította a felperes emberi méltóságának sérelmét mindkét, e körben a per tárgyává tett cselekmény miatt.
- [8] Emellett a felperes a tájékoztató levél miatt a jóhírneve megsértésének megállapítását kérte. A Ptk. 2:45. § (2) bekezdése alapján a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő, valótlan tényről állít vagy híresztel, vagy valós tényről hamis színben tüntet fel. Az alperes hivatkozása annyiban helyes, hogy a levélben foglaltakat összességében kell értékelni, figyelemmel a Kúria a PK12. számú állásfoglalására. Ugyanakkor a szöveg az egészét tekintve arról nyújt tájékoztatást a szavak általános jelentését tekintve, hogy a felperest bűncselekmény elkövetőjeként azonosították a zaklatás miatt folyamatban lévő eljárásban. Ez tényállítás, hiszen azt mondja ki, a büntetőeljárásban kiderült, hogy a felperes a bűncselekmény elkövetője, ez pedig objektíven bizonyítható tény. Köztudomású, hogy valakiről valótlanul azt állítani, hogy bűncselekményt követett el, a közmegítélés szerint alkalmas arra, hogy a sértett társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja. Ez a közlés tehát sérti a felperes jóhírnevét. A levélnek az a része, amely szerint a felperes viselkedése negatív hatással van lakókörnyezetére, a közlő véleménye, mivel objektíven nem bizonyítható állítás, emiatt a felperes jóhírnevét nem sérti, így a keresetnek ez a része megalapozatlan.
- [9] Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontja alapján az alperest kötelezte megfelelő elégtétel adására. A Ptk. 2:52. § (1) és (3) bekezdése alapján mérlegelte a sérelemdíj összegszerűségét. Figyelemmel volt arra, hogy a felperessel szemben a rendőri intézkedésre megalapozatlanul, az arányosság szabályainak teljes figyelmen kívül hagyásával került sor, nyilvános helyen, sőt, a felperes munkahelye előtt az utcán. A rendőri intézkedés, a megalapozatlan gyanúsítás sértette a felperes emberi méltóságát, benne félelem

és megalázottság érzése alakult ki és a rendőrökkel szembeni bizalma megingott. A levél miatt a felperesnek az a szándéka is veszélybe kerülhetett, hogy a bérelt lakást megvásárolhassa. Minderre tekintettel a felperes által kért sérelemdíj nem eltúlzott, az az őt ért sérelmekkel arányban áll.

- [10] Az elsőfokú bíróság az alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a perköltség megfizetésére, amelynek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (IM rendelet) 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján határozta meg, figyelembe véve a felperes felszámítását.
- [11] Az ítélet ellen az alperes fellebbezést terjesztett elő. Elsődlegesen azt kérte, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét az előzetesen végrehajtható rész kivételével változtassa meg, és a felperes keresetét az emberi méltósághoz és a jóhírnévhez való jog megsértése tekintetében mint megalapozatlant utasítsa el. Másodlagosan kérte, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét akként változtassa meg, hogy a felperes keresetét az emberi méltóság megsértése tekintetében utasítsa el, a felperes részére a személyi szabadság megsértése (előállítás és fogvatartás körülményei) miatt megítélt 600.000 forint sérelemdíj összegét 200.000 forintra, a jóhírnévhez való jog megsértése miatt megítélt sérelemdíj összegét 150.000 forintra, így a megítélt sérelemdíjat mindösszesen 350.000 forintra mérsékelje. Kérte továbbá, hogy az ítélet tábla a felperes részére megítélt perköltség összegét 350.000 forintra mérsékelje.
- [12] Előadta, hogy az előállítás során a felperessel szemben nem tanúsított olyan megalázó bánásmódot, ami az emberi méltóság sérelmére alapot adna. A felperes több személyiségi jog megsértését is állította a keresetében, ugyanakkor csak bírói felhívásra különítette el, hogy az egyes személyiségi jogok megsértésére tekintettel mennyi sérelemdíjat kér, az emberi méltóság megsértéséhez kapcsolódóan pedig sérelemdíj összeget nem jelölt meg. A felperes ugyanahhoz a magatartáshoz (előállítás, fogvatartás körülményei) kapcsolódóan nemcsak az emberi méltóság, hanem a személyes szabadság megsértésének sérelmét is állította. Márpedig az emberi méltóság megsértését csak akkor lehet megállapítani, ha egyéb, nevesített alapjogok nem alkalmazhatóak, figyelemmel a 8/1990. (IV. 23.) AB határozatra. Abból a tényből, hogy az előállítás jogellenes volt, nem következik, hogy a rendőri intézkedés lefolytatására megalázó, embertelen módon került volna sor, ahogy a jogellenességből nem következik az sem, hogy az intézkedés egyben aránytalan és szakszerűtlen is volt. Nem ért továbbá egyet az alperes azzal sem, hogy úgy gyanúsította volna meg a felperest, hogy a közölt cselekmény alkalmatlan volt a felhozott bűncselekmény megalapozására. Az arra alkalmas volt, azonban a tényállás teljes körű felderítése további nyomozást igényelt volna. A felperes által hivatkozott ügyészégi döntés is ezt tartalmazza. Egyébként a felperes ellen tett feljelentésben több elkövetési alkalmat is megjelölt a feljelentő, amelyet alátámasztanak a büntetőügyben meghallgatott tanúk vallomásai is. Minderre tekintettel a nyomozás elrendelésekor a bűncselekmény elkövetésének alapos gyanúja fennállt. Önmagában pedig a büntetőeljárás kezdeményezése és az alapos gyanú közlése nem alapozhat meg személyiségi jogi igényt. Emellett az elsőfokú ítélet csupán feltételezésként írja le, hogy a felperessel szemben tanúsított megalázó bánásmódnak több tanúja is lehetett, erre azonban a bíróság semmilyen bizonyítást nem folytatott le. Önmagában az, hogy a felperes a munkája miatt aznap nem viselt zoknit, nem róható az alperes terhére, ahogy az sem, hogy a fogdán a felperes cipőjéből a cipőfűzőt el kellett távolíttatni. Ez jogszabályi kötelezettség, tehát nem lehetett volna az emberi méltóság megsértéseként értékelni. Minderre tekintettel összességében az alperes elsődlegesen kérte, hogy az emberi méltóság állított megsértése körében az ítélet tábla a keresetét utasítsa el, és másodlagosan a felperes részére az előállítás és fogvatartás körülményei miatt megítélt 600.000 forint sérelemdíj összegét 200.000 forintra mérsékelje. Az alperes ebből 100.000 forint sérelemdíj összeg erejéig a jogsértést a személyes szabadság megsértése körében elismerte.

- [13] A jóhírnév-sértéssel kapcsolatban az elsőfokú bíróság nem vizsgálta az alperes által hivatkozott szignalizáció jogszabályi kötelezettségét. A büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.) 111. § (1) bekezdése alapján, ha a nyomozóhatóság az eljárása során olyan tényt állapít meg vagy körülményt észlel, amely miatt hivatalból további bírósági vagy közigazgatási eljárás, illetve más eljárás kezdeményezésének vagy lefolytatásának van helye, e célból az eljárás kezdeményezésére, illetve lefolytatására jogosult szervet tájékoztatja. Az alperes részére a feljelentésből is ismert volt az a körülmény, hogy a feljelentő a XV. kerületi önkormányzat polgármesteréhez fordult segítségért a szomszédok között fennálló vita rendezésére, az is ismert volt, hogy a kutyatartás miatt is érkezett megkeresés az önkormányzathoz. Ilyen előzmények ismeretében a szignalizáció jogszabályi kötelezettségének teljesítésére megalapozottan került sor. Hivatkozott a Kúria Pfv.21.290/2021/5. számú döntésére, mely szerint nem sérthet személyiségi jogot a nyomozóhatóság részéről az alapos gyanú közlése, ha a rendelkezésre álló adatok alapján annak megfogalmazása nem volt okszerűtlen. A tájékoztatás az önkormányzat és az alperes előtt folyó, lakóközösséghez tartozó felek közötti eljárások miatti jogszabályi kötelezettségen alapult, és annak megfogalmazása nem volt okszerűtlen sem. A „beazonosításra került az elkövető” fordulat mint büntetőjogi terminus technicus arra utal, hogy az eljárás nem ismeretlen tettes, hanem beazonosított gyanúsított ellen folyik tovább. A bűncselekmény alapos gyanúja azt jelenti, hogy a cselekmény és egy adott személy között olyan összefüggés mutatható ki, amely nagyban valószínűsíti, hogy a bűncselekményt ez a személy követte el, de ez még nem bizonyosság. Minderre tekintettel az alperes a levelében nem állította valótlannul a felperesről, hogy bűncselekményt követett el. Az sem bizonyított, hogy a felperesnek veszélybe került az a szándéka, hogy az önkormányzati lakást megvásárolhassa, hiszen a felperest ténylegesen ilyen hátrány nem érte. Minderre tekintettel az alperes elsődlegesen kérte, hogy a jóhírnév sérelme tekintetében az ítéletábra az ítéletet akként változtassa meg, hogy a felperes keresetét teljesen utasítsa el, másodlagosan pedig legfeljebb 150.000 forint sérelemdíjat fogadjon el.
- [14] A személyi szabadság megsértése körében az alperes a kereset jogalapját elismerte, de a megjelölt sérelemdíj összegét eltúlzottnak tartja, figyelemmel arra, hogy a személyes szabadság megsértése csak minimális ideig állt fenn.
- [15] A Kúria BH2016. 241 számú eseti döntése alapján lehetséges a sérelemdíj iránti igény elutasítása akkor is, ha a személyiségi jogi jogsértés megállapítható. Emellett a közhatalmat gyakorló szerv jogalkalmazási tévedései csak akkor járnak kártérítési felelősséggel, ha azok kirívóan súlyosak. Jelen esetben az összes körülményre és arra tekintettel, hogy a rendőri intézkedés csak a szükséges ideig tartott, szakszerű és arányos volt, kimondható, hogy az alperes nem követett el kirívóan súlyos jogalkalmazási tévedést, ilyen módon nem lehet indokolni a kártérítési felelősség fennállását. A felperes személyes szabadságának minimális, törvényi mértéket meg nem haladó korlátozásán túl nem állapítható meg olyan sérelem, amelynek reparációja sérelemdíj megállapítását tenné szükségessé, jelentéktelen, úgynevezett bagatell igényről van szó.
- [16] Emellett előadta, hogy a megítélt perköltség összege jelentősen eltúlzott az elvégzett ügyvédi munka relációjában. A felperes képviselője egy darab írásbeli beadványt, a keresetlevelet nyújtotta be, amely egy 15 oldalas dokumentum, továbbá egy érdemi tárgyaláson és egy határozathirdetésen vett részt. A felszámított munkaórák jelentősen eltúlzottak, és nem állnak arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A felperes által igényelt és az alperes által elismert igény különbözetéhez, 900.000 forinthez képest a 70%-os perköltség összege jelentősen eltúlzott, összességében 10 munkaórát lehet elfogadni. A felperes olyan tételeket is megjelölt a költségjegyzék nyomtatványon, amelyek duplikáltak, pl. a jogesetkutatás, az ellenérdekű iratok tanulmányozása és az adminisztratív teendők mind

belefoglaltatnak a keresetlevél elkészítésébe. Minderre tekintettel az IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján a mérséklés indokolt.

- [17] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.
- [18] Kiemelte, az elsőfokú ítélet a keresettel egyezően helyesen állapította meg, hogy az emberi méltóság sérelmét az alperes nem az előállítással, hanem a felperes bűncselekménnyel gyanúsításával valósította meg. Bár ez az előállítás időtartama alatt történt, de önálló jogsérelmet megvalósító, elkülönült eljárási cselekmény volt. Hivatkozott a Kúria Pfv.20.471/2017/4. számú ítéletére, mely szerint a kellő alap nélküli gyanúsítás az emberi méltósághoz való jog megsértésének megállapítására ad alapot. A fellebbezéssel szemben a büntetőeljárás kereteit nem a feljelentés és nem a tanúvallomások határozzák meg, hanem – a Be. 388. § (1) bekezdésének megfelelően – a gyanúsításkor a gyanúsítottal közölt történeti tényállás, a büntetőeljárás kizárólag emiatt folyik. Márpedig a gyanúsítás jelen ügyben csak egy alkalmat, a 2022. november 12-én történt veszekedést taglalja. Ezt a felperesi álláspontot az ügyészség is osztotta, ugyanis a gyanúsítás elleni panasznak azért adott helyt, mert megállapította, hogy a felperessel közölt tényállás mindösszesen egy alkalmat nevesít, márpedig a zaklatás büntetőjogi tényállása rendszerességet vagy tartósságot kíván, ezt pedig a zaklatási időpontok, alkalmak pontos, dátum, idő szerinti meghatározása, azok számszerűsége, gyakorisága alapján lehet meghatározni.
- [19] A jóhírnév-sértés körében hivatkozott szignalizációs kötelezettséggel kapcsolatban kiemelte, hogy a Be. 111. § (1) bekezdése eljárás kezdeményezése vagy lefolytatása céljából ír elő tájékoztatást. Jelen esetben pedig pont az derült ki a tényállásból, hogy az önkormányzati eljárások már folyamatban voltak, ráadásul ezeket nem is a feljelentő, hanem a lakóközösség kezdeményezte a feljelentővel szemben. A rendőrségnek pedig bizonyosan nem feladata az általa is tudottan folyamatban lévő eljárásokba beavatkozni azáltal, hogy szenzitív adatokat és az előtte folyamatban lévő nyomozással kapcsolatos információkat oszt meg kéretlenül más szervekkel. Amennyiben az alperesnek lett volna jelzési kötelezettsége, a jóhírnév-sértés akkor is fennáll, figyelemmel a Pfv.20.471/2017/4. számú ügyben hozott határozatra. Eszerint az alaptalan gyanúsítás következtében a gyanú közlése más szervvel valótlán és sértő tényállítás, amely alkalmas a felperes társadalmi, szakmai megítélésének hátrányos befolyásolására, ezért a jóhírnév sérelmét jelenti. Az alperes egyetért az ítélet PK12. számú állásfoglalás alapján kimunkált indokolásával is, mely szerint alperes a közléssel azt állította a felperesről, hogy bűncselekményt követett el. A jóhírnév sérelmének megállapítása pedig azt nem kívánja, hogy a társadalmi megítélés hátrányos befolyásolása ténylegesen megtörténjen, a közlésnek erre pusztán alkalmasnak kell lennie.
- [20] A fellebbezés ugyan állítja, hogy a sérelemdíj mértéke eltúlzott, ezt azonban semmivel nem indokolja, egyedül az előállítással kapcsolatban jegyzi meg, hogy az rövid időtartamú volt, így bagatell igény. Azonban a Ptk. 2:52. § (2) bekezdése értelmében a felperesnek a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkezését nem kell bizonyítania. A Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében írt, a sérelemdíj összegszerűsége során figyelembe vehető körülményekkel kapcsolatban a felperes utalt arra, hogy a jogsértés jelentős, miután nem egy, hanem három személyiségi jog megsértése történt, amelyet az alperes három különálló cselekményével valósított meg. Az előállítás és a gyanúsítás ugyan egy napon történt, de ezek nem szükségszerűen kapcsolódnak össze, a jóhírnév sérelme pedig időben is elkülönül. A felróhatóság mindhárom jogsértés esetén jelentős, figyelemmel arra, hogy az egész eljárás egy idős szomszéd, laikusok számára is érzékelhetően abszurd állításain alapult. Hivatkozott a Kúria Pfv.20.743/2019/5. számú ítéletére, mely szerint törvényi tényállási elem hiányában történt bűncselekménnyel gyanúsítás az arra jogosult szerv részéről súlyos jogalkalmazási, jogértelmezési hiba, ami sérelemdíj megállapítására adhat alapot. Egy ártatlan embert hurcoltak meg a rendőrök mind a Be., mind a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény

(Rtv.) szabályait megsértve. Idézés kibocsátását mellőzve, szükségtelenül állították elő és tartották fogva, majd a zaklatás bűncselekmény tényállási elemeinek hiánya ellenére meggyanúsították úgy, hogy magából a gyanúsítás szövegéből is kitűnik, hogy a leírt történeti tényállás fogalmilag alkalmatlan a zaklatás megállapítására. Köztudomású tény, hogy a személyes szabadság megsértése önmagában is súlyos hátrány, az érintettben fokozott pszichés megterhelést és megszegyenülést vált ki. Jelen esetben egy büntetlen előéletű, ártatlan állampolgárt szégyenítettek meg a munkahelye előtt és családja körében, arról nem is beszélve, hogy milyen fokú bizalomvesztést eredményezett az intézkedés az általa korábban istenített rendőrök iránt. A jogsértés súlya és a felróhatóság mértéke körében hangsúlyozta, hogy egy rendkívül csekély tárgyi súlyú bűncselekmény miatt a feljelentés után mintegy fél évvel került sor a felperes előállítására, amit semmilyen észszerű bűnüldözési cél nem indokolhat. A jóhírnév-sértésnél pedig figyelembe kell venni, hogy azt olyan szerv követte el, amely napi szinten alkalmazza a Be. és az Rtv. szabályait, így elvárható lenne, hogy azokat betartsa. Az ártatlanság védelmére tekintettel az alperes nem hivatkozhatott volna a felperesre beazonosított elkövetőként. Ráadásul a felperes a gyanúsítás ellen panasszal is élt, amelynek elbírálása ekkor folyamatban volt. A felróható magatartását pedig az alperes nem korrigálta, arról a tényről ugyanis már nem tájékoztatta az önkormányzatot, hogy az ügyészség a panasznak helyt adott. A jogsértést súlyosbítja, hogy az önkormányzat egyben a felperes által bérelt lakás tulajdonosa is, így joggal tarthatott attól, hogy az önkormányzat a lakásbérleti szerződését felmondja és elesik a lakás későbbi megvásárlásának lehetőségétől is.

- [21] A perköltséggel kapcsolatban előadta, hogy az nem eltúlzott, az elvégzett ügyvédi munkával arányos, a vezetett és csatolt munkatükörrel igazolt. Az óradíjat pedig a szokásos piaci árnál kedvezőbb összegben jelölte meg.
- [22] A felperes csatlakozó fellebbezést is előterjesztett, amelyben kérte az ítélet részbeni megváltoztatását akként, hogy az ítélőtábla a sérelemdíjon felül a károkozás időpontjától esedékes törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére kötelezze az alperest. A kamatkövetelést a károkozás napjától, 2023. május 9-től az ítélet közléséig, 2025. május 14. napjáig kívánja érvényesíteni a törvényes mértékben, ez összesen 280.870 forint.
- [23] Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a keresetben érvényesített késedelmi kamatról az ítélet rendelkező részében és az indokolásban a Pp. 341. § (1) bekezdését megsértve elmulasztott állást foglalni, ezért kérte, hogy az ítélőtábla ezt a mulasztást orvosolja. Miután az alperes a fellebbezésében a sérelemdíj mértékét vitatta, így a Pp. 372. § (1) bekezdése alapján a kamatkövetelés érdekében a felperes csatlakozó fellebbezéssel élhetett.
- [24] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a felperes csatlakozó fellebbezésének elutasítását kérte.
- [25] Álláspontja szerint a Pp. 372. § (1) bekezdése szerint a csatlakozó fellebbezéssel csak az ítéletnek az a része támadható, amelyet a fellebbezés érint. Márpedig az alperes a fellebbezésében a kamatkövetelést nem érintette, így erre csatlakozó fellebbezést már nem lehet előterjeszteni. Egyébként a felperes az elsőfokú ítélet kiegészítését kérhette volna a Pp. 355. § (1) bekezdésének megfelelően a (3) bekezdés szerinti határidőben.
- [26] Az alperes fellebbezése és a felperes csatlakozó fellebbezése nem megalapozott.
- [27] Az alperes fellebbezésében a személyes szabadság sérelmének a tényét és az emiatt megítélt elégtételadást nem vitatta, a sérelemdíjat pedig 200.000 forintra kérte leszállítani. A felperes a jóhírnév-sértés körében nem kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a keresetét elutasította azon állítás miatt, miszerint a felperes „viselkedése negatív hatással van a lakókörnyezetére”. Ezért a Pp. 358. § (5) bekezdésének megfelelően első fokon jogerőre emelkedett a kereset

ebben a körben elutasító, valamint a személyes szabadság megsértése miatti elégtételadást elrendelő és 200.000 forint sérelemdíjban marasztaló rendelkezés.

- [28] Az alperes fellebbezésében nem vitatta, hogy megsértette a felperes személyes szabadságát azzal, hogy 2023. május 9-én jogalap nélkül átvizsgálta a ruházatát és előállította a rendőrkapitányságra. A felperes emiatt a jogsérelem miatt perfelvételi tárgyaláson tett nyilatkozata szerint 600.000 forint sérelemdíjra tartott igényt. Az alperes az elsőfokú eljárásban elismert 100.000 forintot, a másodfokú eljárásban pedig a sérelemdíj összegét 200.000 forintra kérte leszállítani, az ítéletábra azonban az elsőfokú bíróság sérelemdíj összegéről hozott döntésével egyetért. A Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében írt mérlegelést az elsőfokú bíróság elvégezte, a sérelemdíj mértékének indokai a [60] bekezdésben találhatóak. Az elsőfokú ítéletben írt indokokon kívül az ítéletábra kiemeli, hogy az alperes jogsértése valóban súlyos volt. A hivatkozásával ellentétben, az intézkedés semmiképpen nem lehetett arányos, figyelemmel arra, hogy az alperes saját vezetője szerint is éppen azért volt jogszerűtlen a felperes előállításának az elrendelése, mert arra semmilyen indok nem volt. A felperes idézését korábban a büntetőeljárás során meg sem kísérelték, a bűncselekmény jellegéből, valamint abból, hogy az eljárás akkor már hónapok óta folyamatban volt, nem lehet megállapítani semmilyen sürgető szükségletet. Minderre tekintettel az intézkedés egyértelműen és súlyosan volt jogellenes, és éppen az arányosság volt az, amit teljes mértékben figyelmen kívül hagyott. Az, hogy egyébként az intézkedést az alperes alkalmazottai szakszerűen bonyolították le, az alperestől elvárható magatartás, nem pedig olyan kiemelt pozitívum, ami a jogsértés súlyát enyhítené. Az ítéletábra a jogsértésnek sértettre és környezetre gyakorolt hatása körében pedig értékelte, hogy a büntetlen előéletű felperest a csekély súlyú bűncselekmény miatt akkor már hosszabb ideje folyamatban lévő eljárásban minden előzetes értesítés és figyelmeztetés nélkül az alperes nyilvános helyről, a munkahelyéről állította elő. Emellett előtte otthon is kereste, tehát a családjának is tudomása volt az előállításról, anélkül azonban, hogy tudták volna, erre milyen okból kerül sor, és a felperest miért és mennyi ideig fogják a rendőrségen tartani. A sérelemdíj összegének megítélése során nem önmagában annak van jelentősége, hogy a felperes személyes szabadságát az alperes pontosan hány órára korlátozta (ami egyébként nagyjából 2 óra volt), hanem mindezen egyéb körülményeknek is. Minderre tekintettel az ítéletábra egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a felperes által igényelt 600.000 forint sérelemdíj megítélendő.
- [29] Az alperes a fellebbezésében kérte az emberi méltóság megsértésére alapított kereset elutasítását. Ezzel szemben a felperes a fellebbezési ellenkérelmében hangsúlyozta, hogy az emberi méltóság sérelmét az alaptalan gyanúsítás miatt állítja, miután jelen esetben teljesen egyértelmű volt, hogy a gyanúsítás tárgyává tett cselekmény nem bűncselekmény. Az ítéletábra azzal az alperesi érveléssel egyetért, hogy a Be. 388 § (1) bekezdésének megfelelően az alapos gyanú közlése nem jelent bizonyosságot, pusztán azt, hogy annak igazolására további nyomozati cselekményeket kell végezni. Tehát önmagában az, hogy olyan gyanúsítást közölnek, amely utólag alaptalannak bizonyul, nem jogellenes magatartás a nyomozóhatóság részéről, feltéve, ha meg lehet állapítani, hogy az adott időpillanatban rendelkezésre álló adatok alapján az alapos gyanú közlése nem volt nyilvánvalóan és egyértelműen alaptalan, kirívóan okszerűtlen következtetésen alapuló döntés. Jelen esetben az ítéletábra is annak tulajdonított jelentőséget – ami miatt az ügyészség a felperes panaszának helyt is adott –, hogy a felperessel közölt gyanú nem volt tényállásszerű. Ez azt jelenti, hogy amennyiben bebizonyosodik, hogy a gyanúban közölt cselekményt a felperes elkövette, az abban leírt tényállás alapján akkor sem lehetne a felelősségét az ott közölt bűncselekmény, azaz zaklatás vétsége miatt megállapítani. A zaklatás tényállása ugyanis több elkövetési

magatartást, több elkövetési időpontot kíván meg, ezzel szemben a felperessel közölt gyanú egy alkalommal elkövetett cselekménnyről szólt. Az ítéletábra egyetért a felperessel abban, hogy ebből a szempontból annak nincs jelentősége, hogy egyébként a nyomozati anyagban merültek fel adatok máskor megtörtént eseményekkel kapcsolatban is, figyelemmel arra, hogy a büntetőeljárás a közölt alapos gyanú miatt folyik, és a terheltnek csak azzal szemben kell védekeznie, ami abban szerepel. Tehát a nyomozó hatóság az alapos gyanú közlésekor hozott döntése nyilvánvalóan hibás volt, miután olyan tényállás alapján gyanúsította meg a felperest, amely egészen bizonyosan nem vezethetett volna a büntetőjogi felelőssége megállapításához. Az ilyen gyanúsítás viszont megint csak kirívóan súlyos jogalkalmazási hiba a nyomozóhatóság részéről, hiszen annak eredményeképpen büntetőeljárás hatálya alá kerül egy olyan személy, akiről a hatóság által megállapított tényállás alapján biztosan látható, hogy nem követett el bűncselekményt. Minderre tekintettel az ítéletábra egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az emberi méltóság sérelme fennáll, figyelemmel a Kúria Pfv.20.471/2017/4. számú ítéletében foglaltakra is. Az emberi méltóságának sérelme miatt a felperes 100.000 forint sérelemdíjat kért. Az ítéletábra álláspontja szerint nem igényel részletes indokolást, hogy ilyen csekély összegű sérelemdíj a Ptk. 2:52 § (3) bekezdésében foglaltakra tekintettel megilleti azt a személyt, akit bűncselekmény elkövetésével nyilvánvalóan alaptalanul gyanúsítanak meg.

- [30] Az alperes vitatta a felperes jóhírneve sérelmének fennállását, ezért az ítéletábrának azt kellett vizsgálnia, hogy az az állítás, mely szerint a felperest azonosították a zaklatás bűncselekmény elkövetőjeként, sértette-e a jóhírnevét. Az alperes által küldött levél teljes szövegét figyelembe véve, abban egyrészt az szerepel, hogy az eljárás során a felperest elkövetőként azonosították. ugyanakkor ezt megelőzően az is, hogy ismeretlen tettes ellen folyik a büntetőeljárás, ami két egymást kizáró állítás. A szövegből összességében meg lehet állapítani, hogy azt a rendőrség folyamatban lévő nyomozás során küldte az önkormányzatnak, tehát feltehető, hogy az abban megnevezett személy büntetőjogi felelősségét még nem állapították meg. Ezzel együtt a levélben használt „elkövető” kifejezés túlmutat a felperes valós jogi helyzetén, aki ekkor gyanúsított volt. A teljes szöveggörnyezetből tehát nem egyértelmű a fogadó fél számára, hogy mi a felperes pontos eljárási pozíciója, és az „elkövető” kifejezés nagyobb bizonyosságot sugall, mint ami ekkor a felperes valós eljárásjogi pozíciója volt. Emellett valójában ekkor a felperesnek nem kellett volna a büntetőeljárás gyanúsítottjaként sem szerepelnie, miután a vele közölt alapos gyanú jogellenes volt, és nem volt alkalmas bűncselekmény elkövetésének megállapítására. Ebből összességében az következik – figyelemmel a Kúria Pfv.20.471/2017/4. számú döntésére is –, hogy a nyilvánvalóan alaptalan, és így jogellenes gyanúsítás alapján az elkövetői minőség közlése alkalmas a Ptk. 2:45. § (2) bekezdésében írt jóhírnév megsértésére. Ezzel kapcsolatban az alperes hivatkozott a Be. 111. § (1) bekezdése szerinti szignalizációs kötelezettség teljesítésére. A Be. 111. § (1) bekezdése szerint, ha a nyomozó hatóság az eljárása során olyan tény állapít meg vagy körülményt észlel, amely miatt hivatalból további bírósági vagy közigazgatási eljárás, illetve más eljárás kezdeményezésének vagy lefolytatásának van helye, e célból az eljárás kezdeményezésére, illetve lefolytatására jogosult szervet tájékoztatja. Jelen esetben azonban az alperes nem tudott olyan eljárást megjelölni, amelyet az önkormányzatnak egy önkormányzati lakás lakójának lakóörnyezeti konfliktusok miatti meggyanúsítása esetén köteles vagy szükséges lenne lefolytatnia, vagy olyan előírást, hogy az ilyen esettel kapcsolatos eljárásról a nyomozóhatóság bármely okból köteles lenne tájékoztatni az önkormányzatot. Ez magából az átiratból is kiderül, miután az alperes abban semmilyen konkrét önkormányzati eljárásra nem utalt, hanem az elkövetői minőség közlése és a felperes viselkedése negatív hatásának megállapítása mellett pusztán az szerepel, hogy „esetleges további intézkedések megtétele végett” küldték meg a levelet. Az, hogy egyébként

az önkormányzatnál a felperes és a szomszédja közötti konfliktus miatt volt eljárás – ami egyébként nem a felperessel szemben folyt – önmagában az alperesi tájékoztatásra nem ad alapot. Minderre tekintettel azt lehet megállapítani, hogy a szignalizációs kötelezettségre hivatkozás sem a jogellenességet nem zárja ki, sem a felróhatóságot nem csökkenti. Minderre tekintettel az ítélet tábla egyetértett azzal is, hogy az alperes az ítélet rendelkező részében írt közléssel a felperes jóhírnevét megsértette. A felperes erre tekintettel 300.000 forint sérelemdíjra tartott igényt. Az ítélet tábla a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében írt körülmények mérlegelésével ezt az összeget is elfogadhatónak tartotta. Az alperes teljesen indokolatlanul, minden jogszabályi alap nélkül közölt formálisan is csak részben valós, és valójában a saját magatartására visszavezethetően valótlán információkat az önkormányzattal. A felperest az önkormányzati lakás bérlőjeként valóban érthette volna emiatt negatív jogkövetkezmény. Az, hogy ténylegesen nem érte, nem alkalmas arra, hogy a felperes által igényelt 300.000 forint összegű sérelemdíjat csökkentse, pusztán azt indokolja, hogy a felperest ne illesse meg ennél magasabb összeg.

- [31] Az alperes kifogásolta a felperes részére megítélt perköltség összegét is. Ezt az elsőfokú bíróság az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja, az ügyvédi megbízási szerződés és a felszámítás szerint állapította meg. A felperes 5. sorszámu beadványához csatolt megbízási szerződés kivonat szerint a felperes és jogi képviselője úgy állapodtak meg, hogy a jogi képviselő munkadíja 35.000 forint + áfa / óra. A munkadíj kikötése a szokásos piaci mértéknek megfelelő, az semmiképpen nem eltúlzott. Ugyanehhez a beadványhoz csatolt kimutatás szerint az eljárással a jogi képviselő összesen 18 órát dolgozott. Ezzel szemben az alperes legfeljebb 10 órát tart elfogadhatónak, álláspontja szerint a konzultáció, jogesetkutatás, ellenérdekű iratok tanulmányozása és adminisztratív teendők a keresetlevél elkészítésébe mind beleértendők. Ezzel szemben az ítélet tábla a költségjegyzékben található munkaóra mennyiségeket reálisnak tartotta. A keresetlevél elkészítését megelőzően konzultáció az ügyféllel 1,5 órában nyilvánvalóan indokolt, miután a jogi képviselőnek az ügyféltől hozzá kell jutnia azokhoz az információkhoz, hogy milyen ügyben kéri a segítséget, mi az ügy tényállása. A jelen ügyet figyelembe véve 1,5 óra nem tekinthető eltúlzottnak, ahogy a meghatalmazás, megbízási szerződés elkészítésére, átnézésére, aláírására számított 0,5 óra sem. A keresetlevelet megelőző tevékenységként szerepel még jogesetkutatás 2 órában, ami gyakorlatilag a keresetlevél tényleges megírása előtti ügyvédi felkészülési tevékenységet jelenti. Figyelemmel arra, hogy a keresetlevélben a felperes valóban hivatkozott is a Kúria nem közzétett eseti döntéseire, megállapítható, hogy jogesetkutatást valóban végzett, ennek két óra időtartama nem eltúlzott. Ezt követően összességében a keresetlevél összeállítására 10 órát, vagyis nagyjából egy munkanapot kis mértékben meghaladó időtartamot számított fel. A keresetlevélből megállapítható, hogy a felperesi képviselő az ügyfél által átadott iratokat áttanulmányozta, azokat bizonyítékként megfelelően hivatkozta, ezekből tényállást állapított meg és a keresetlevelében levezette a kérelme alapjául szolgáló jogi érvelést. Az erre a felszámított időtartamot az ítélet tábla nem tekintette nyilvánvalóan eltúlzottnak. Ezt követően az ellenérdekű iratok tanulmányozása nyilvánvalóan az alperes által benyújtott ellenkérelem elolvasása, amelyre 1 óra mindenképpen szükséges lehetett, általában a teljes eljárásra pedig 1 óra adminisztratív teendő is, figyelemmel a keresetlevél benyújtásának, a tárgyalás beütemezésének tevékenységére. Mindemellett a tárgyalási időtartam pedig adott. Minderre tekintettel az ítélet tábla nem értett egyet azzal, hogy az igényelt perköltség eltúlzott lett volna.
- [32] A felperes csatlakozó fellebbezésében a sérelemdíj után kamat megítélését kérte. Tekintettel arra, hogy az alperes fellebbezésében kifogásolta a sérelemdíjat, az ennek járulékos kérdését képező kamat iránt a csatlakozó fellebbezés a Pp. 372. § (1) bekezdésének megfelelően

előterjeszhető volt. Ugyanakkor az ítéltábla rámutat, hogy a felperes nem terjesztett elő határozott kereseti kérelmet a sérelemdíj utáni kamat megítélése iránt. A keresetlevele 4. pontjában az szerepel, hogy az 1.000.000 forint sérelemdíj után a károkozás időpontjától esedékes törvényes mértékű kamatot kér, ennél pontosabb nyilatkozatot pedig az elsőfokú eljárás során nem tett. Vagyis az elsőfokú eljárás során nem jelölte meg sem a kamatkövetelés kezdő időpontját, sem a záró időpontját, sem a kamatkövetelés pontos mértékét, figyelemmel arra, hogy törvényes mértékű késedelmi kamat többféle is van. A fellebbezésben ugyan erre már tett határozottabb nyilatkozatot – a kamatmérték még mindig nem szerepel, de az összeg igen –, azonban ez a Pp. 7. § (1) bekezdés 12.b) pontja alapján keresetváltogatásnak minősül, aminek azonban jelen esetben a Pp. 373. § (3) bekezdésében írt előfeltételei nem állnak fenn, és amelynek engedélyezését a Pp. 217. §-ának megfelelően a felperes nem is kérte. Így a kizárólag másodfokon előterjesztett kamat megfizetése iránti kereseti kérelem nem teljeshető.

- [33] Minderre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 383. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.
- [34] Mivel az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a felperes a másodfokú eljárásban nagyrészt pernyertes lett. A másodfokú eljárásban összesen 6 órára számított fel 180.000 forint összegű ügyvédi munkadíjat, eszerint a másodfokú eljárásban óránként 30.000 forintot igényelt. Ez alacsonyabb, mint a megbízási szerződésben szereplő díj, azonban a Pp. 82. § (3) bekezdésére tekintettel az ítéltábla a felszámítottnál magasabb összeget nem vehet figyelembe. A felperes a fellebbezés tanulmányozására 1,5 órát, a felperessel való konzultációra 0,5 órát számított fel, majd „a csatlakozó fellebbezés” elkészítésére 4 órát. Figyelemmel azonban arra, hogy a csatlakozó fellebbezést és az ellenkérelmet egy okirat tartalmazza, illetve az időtartam hosszúságára, egyértelmű, hogy a 4 órát valójában az ellenkérelem és a csatlakozó fellebbezés elkészítésére összességében számította fel. Mivel a felperes az alperes fellebbezése körében másodfokon pernyertes, a saját, kizárólag járulékos kérdést érintő csatlakozó fellebbezése körében másodfokon pereszes lett, a Pp. 364. §-a alapján alkalmazandó 83. § (2) bekezdése alapján az ítéltábla úgy döntött, hogy a felszámított munkaidőt 1 órával csökkentett mértékben veszi figyelembe. Így a másodfokú eljárásra felszámított 30.000 forintos óradíjat figyelembe véve a felperesnek 150.000 forint ügyvédi munkadíj jár.
- [35] A felek fellebbezése és csatlakozó fellebbezése folytán felmerült illeték a Pp. 83. § (2) bekezdésére figyelemmel az eredménytelenül fellebbező fél saját terhén marad. Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 4. § (1) bekezdése és 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján illetékmentes, így a 72.000 forint fellebbezési illetéket a Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontja és 102. § (6) bekezdése értelmében az állam viseli. A felperes csatlakozó fellebbezésére tekintettel feljegyzett 11.200 forint illetéket a Pp. 83. § (2) bekezdésének és 102. § (1) bekezdésének megfelelően a felperes köteles megfizetni.
- [36] Az ítéltábla tájékoztatja a felperest, hogy a csatlakozó fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró